

Tizennyolc évvel ezelőtt gyönyörködtem a NÁPOLYI ÖBÖLBEN.

Felejthetetlen élmények maradtak meg egész életemre ebből a városból. Körbe utaztuk egész ITALIA-t a KÖZLEKEDÉS TUDOMÁNYI EGYESÜLET szervezésében, de hiányérzetem maradt, mivel – idő hiányában – nem volt lehetőségem áthajózni a világ egyik legszebb szigetére: CAPRI-ba.

Most 2009 áprilisában, - az előző évek gyakorlata szerint – úgy határoztam, hogy húsvét előtt bepótolom ezt a mulasztásomat, s felkeresem ezt a gyönyörű szigetet.

Megváltottam a repülőjegyet Nápolyba, lefoglaltam a szállodai szobámat, s elkészítettem a szokásos – rövid utakra tervezett – kis bőröndömet.

Mivel a kijelölt repülő járatom reggel 07.10 órakor indul, előtte két órával be kell jelentkeznem a ferihegyi repülőtőren, ezért Miskolcra – későbbi vonat nem lévén – már előző nap: április hó 4-én, szombat este 19.34 órakor vonatra kellett szállnom, amivel 22.00 órára már meg is érkeztem a Keleti pu. -ra.

A kora nyári időjárás, kellemes esti sétára csábított, hogy indulásom előtt búcsút intsek nagyon kedvelt belvárosomnak, a Váci utcának.

Rajtam kívül is még nagyon sokan élvezték éjfél előtt is a belváros csodálatos hangulatát...

SÉTÁLÓK A VÁCI UTCÁBAN

A GERBEAUD HÁZ ESTI KIVILÁGÍTÁSBAN

Időben kijutottam metróval és autóbusszal a már megszokott módon Ferihegy 1-re, ahonnan indul az én gépem. Volt időm körülnézni a felvételi épületben, ahol nem sokan tartózkodtak már ebben a késő éjjeli órában.

Gyorsan kiszolgált egy nagyon kedves fiatal lány, frissen készített vacsorával, miután – másokhoz hasonlóan – én is lepihentem egy kényelmes ülőpadra.

Eljött az ideje a bejelentkezésnek 05.10 órakor, amikor bizony hosszú sor alakult ki a pultnál.

Gyorsan ment az ügyintézés. Hamar levetkőztem magamról mindent ami fémes volt, s így zavartalanul engedtek át a „bűvös” kapun.

Pontosan indult a W6 273 sz. járat a kifutó pályáról, s pillanatok alatt oly magasra emelkedtünk, hogy szép fővárosunkat már csak madártávlatból pillanthattuk meg.

Élveztem még a látványt a nap fényében, hogyan távolodunk el Budapeستől, Magyarországtól...

Hetvenöt perc sem telt el, amikor első pillantást vethettem egy felejthetetlen városra, NÁPOLYRA.

Gyorsan megkerestem az ALIBUS megállóját, ahonnan 20 percenként indulnak a belvárosba a „gyorsjáratok”. Szerencsémre olyan közel volt az én kijelölt célállomásom, hogy öt perc alatt eljutottam a Piazza Garibaldi 32. sz. alatti HOTEL CAVOUR-ba, leendő szálláshelyemre, ahol percek alatt megkaptam a recepción a IV. emeleti 71.sz. szoba kulcsát.

A londiner azonnal átvette kis bőröndömet, sőt még a válltászkámat is, hogy liften a szobámba kíséressen, s elhelyezzen annak rendje módja szerint.

Figyelmes, udvarias kiszolgálásáért természetesen meg is kaptam tőlem az „elvárt?” baksist.

Kényelmes lakosztály, XIX. századi épület, s annak megfelelő berendezéssel, bútorzattal,

erkéllyel, ahonnan tökéletes kilátás nyílt egyrészt a nyüzsgő Piazza Garibaldi-ra, másrészt a félelmetes VEZUVU-ra.

Gyorsan elhelyezkedtem, s máris elindultam a felejthetetlen NÁPOLYI ÖBÖL-be, hogy újra átéljem azt az élményt, amit tizennyolc évvel ezelőtt egyszer már megéltem – volt feleségemmel – amikor kijövet a CASTEL DELL'OVE –ből egy nápolyi úr egy rózsacsokorral fogadott, amit én megvásároltam tőle a nejemnek, ezért hálából elénekelte a „SOLE MIO”-t, s körbetáncolt minket.

Végig sétáltam a már ismerős helyeken a napfényes tenger partján, s élveztem olaszország megszokott déli hangulatát.

CASTEL NUOVO

[**Az teljes utikönyv itt tölthető le! pdf formában.**](#)

[\(A fájl megnyitásához Adobe Reader szükséges amit itt tölthet le!\)](#)